

kot bonbonček
ne prestavlja nog nič prav,
kot da bil bi vrtoglav.

V prednjega se
zaletuje,
zadnjega spet

nadleguje,
a najhujši ga kalop
zvrne kakor veter snop . . .

Zima in pomlad.

Reke zašumele so,
oživele trate,
ptički nam naznanjajo
čas pomladi zlate.

Kot da sanje plavajo
na zemljo ponoči,
vrti zašepčejo
nam o svoji moči.

Mrtvo in osamljeno
je pozimi drevje,
pesem o pomladi nam
zdaj šumi vejevje.

O cvetovih nam šumi
in sadovih zlatih,
ko v deželo prihiti
jésen, rok bogatih.

Pod drevesi golimi
stari mož koraka,
mladih se spominja dni
in bolestno plaka . . .

Borisov.

Mraz.

*Cin, cin, cin . . . Po belem snegu
radostno sani drčé,
konjič hrska in režeče,
režeč mraz po polju gre.*

*Režeč mraz, ej, stavec sivi,
v topli kožuh je zavil,
v dolgih škornjih gre po polju,
s toplo kučmo je pokrit.*

*Na sani pa tiho sede
prav tik mene tisti čas,
jaz pa tožim, bridko tožim,
da mi mraz je — hu-ú! — mraz! . . .*

Sokolov.

Misli potujejo.

*Spe oblak na topli jug,
ptiček drobni mu je drug.
Trefji jaz bi z njima šel,
ko peruti bi imel . . .*

*Vzame drobno ptičko val,
veter je oblak razgnal:
Misli, želje črez morjé
spo in nič se ne zrosé.*

*Vendar misli, vzdih srca,
poč dobe si črez morjá —
Spo veselo, ni jim mar,
ko gre črez morjé vihar.*

*Spo v daljavo, kjer drevo
nudi ti oranž zlato.
Jaz jih vzamem, grem domov
skoz vihar in šum valov!*

Fran Žgur.